

200706611/1.

Datum uitspraak: 5 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/59373 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 23 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 juni 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en verlenging van de geldigheidsduur daarvan afgewezen.

Bij besluit van 10 november 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 juli 2007, verzonden op 17 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

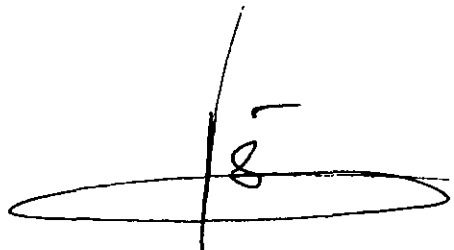
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007

248-561.

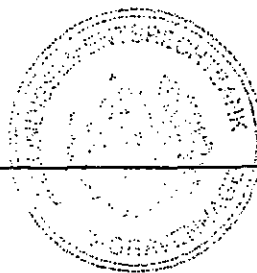
Verzonden: 5 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06 / 59373

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Angolese nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. K.J. Meijer, advocaat te St. Annaparochie,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Immigratie-en Naturalisatiedienst), te 's-Gravenhage, verweerder, gemachtigde: mr. R.R. de Groot, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij beschikking van 30 juli 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling". Deze vergunning is verleend met ingang van 14 februari 2002, geldig tot 14 februari 2003. Nadien is de vergunning nog tweemaal verlengd tot respectievelijk 14 februari 2004 en 14 februari 2005.

1.2. Op 1 november 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot wijziging van voornoemde verblijfsvergunning in een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking "voortgezet verblijf" en tot verlenging van die verblijfsvergunning. Verweerder heeft bij beschikking van 24 juni 2005 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.3. Eiser heeft daartegen op 21 juli 2005 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 10 november 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.4. Bij beroepschrift van 5 december 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank en een verzoek om een voorlopige voorziening gedaan.

1.5. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.6. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 28 juni 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen, omdat eiser niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor voortgezet verblijf.

Uit de brief van de Minister van Buitenlandse zaken van 26 augustus 2006 (DPV/AM-443/06) blijkt dat adequate opvang in het land van herkomst is gewaarborgd doordat het opvangproject in Mulemba is verlengd tot 31 december 2007. Eiser kan daar worden opgevangen. Uit de uitspraak van 1 november 2005, nummer 200504185/1, van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), blijkt dat de situatie zich niet kan voordoen dat er geen concrete opvang in Mulemba is. Ter zake was namelijk onweersproken door verweerder gesteld dat vanuit Nederland slechts één keer een minderjarige vreemdeling voor korte tijd in het tehuis is geplaatst en dat de overige minderjarige vreemdelingen bij aankomst in Angola onmiddellijk door familie of anderszins zijn opgevangen. Van mogelijk plaatstekort in Mulemba is derhalve geen sprake. In een eerdere uitspraak van 9 juni 2004, nummer 200401880/1, overveegt de ABRS dat niet op voorhand onmogelijk geacht moet worden dat de staatssecretaris kan voldoen aan de verplichting die in TBV 2003/64 is opgenomen om voor de vreemdeling bij feitelijke terugkeer de toegang tot het tehuis of een andere concrete opvangplaats te regelen.

Verweerder is niet gebleken van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan van eiser niet kan worden gevergd Nederland te verlaten. Dat eiser goed is geïntegreerd in Nederland, goed Nederlands spreekt, hier zijn opleiding heeft gevolgd en uitzicht heeft op een vaste baan, doet hier niet aan af. Betrokkene heeft veertien jaar in Angola gewoond en vier jaar in Nederland. Niet valt in te zien dat daarmee alle banden met het thuisland verbroken zijn. Eiser komt derhalve ook niet op grond van het bepaalde in artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) in aanmerking voor voortgezet verblijf.

Verweerder volgt niet eisers standpunt dat op grond van een ten onrechte verlengde duur van de verblijfsvergunning, namelijk tot 14 februari 2005 in plaats van tot 14 februari 2004, eiser het gerechtvaardigd vertrouwen heeft kunnen ontlenen dat hem een vergunning tot voortgezet verblijf zou worden verleend.

Nu adequate opvang in het land van herkomst sinds 1 januari 2004 mogelijk is, voldoet eiser niet meer aan de voorwaarden genoemd in artikel 3.51, eerste lid onder c Vb 2000.

Uit de inhoud van het bezwaarschrift en de motivering van de bestreden beschikking is reeds aanstonds gebleken dat de bezwaren van eiser ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over die conclusie. Om deze reden heeft verweerder, ingevolge artikel 7:3, onder b Algemene wet bestuursrecht (Awb), af kunnen zien van zijn hoorplicht.

2.2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat de hoorplicht is geschonden omdat verweerder ten onrechte in de bezwaarprocedure van het horen heeft afgezien. Er is geen sprake van een bezwaarschrift waarvan op voorhand, naar objectieve maatstaven bezien, er geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een ander besluit. Eiser is van mening dat hij, nu hij gedurende een periode van drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling', hem een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf' had kunnen en moeten worden verleend. Dat er sprake is geweest van

een kennelijke ambtelijke misslag, waardoor de vergunning van eiser ten onrechte een jaar langer is verlengd en daarmee de drie-jaars termijn is bereikt, komt geheel voor rekening van verweerder. Door hier geen consequenties aan te verbinden heeft verweerder het vertrouwen bij eiser gewekt dat zijn verblijfsvergunning na drie jaren zou worden voortgezet in een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf'.

Met betrekking tot adequate opvang in het thuisland is nooit gebleken dat er in het opvanghuis te Mulemba daadwerkelijk persoonlijke opvang was of dat verweerder dergelijke opvang heeft gepoogd te realiseren.

Eveneens is voorbijgegaan aan eisers beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid die verweerder heeft ten aanzien van beleid wegens bijzondere individuele omstandigheden. Gelet op de inhoud van de vele steunbetuigingen en blijken van waardering die eiser heeft ontvangen in het kader van zijn opleiding, zijn baan, het volledig geïntegreerd zijn en de wens om in Nederland een aannemingsbedrijf te beginnen, is het voor eiser onbegrijpelijk dat hij desondanks gedwongen wordt Nederland te verlaten. Dit leidt bij de afweging van belangen tot een onevenredig nadeel voor eiser op grond waarvan dient te worden afgeweken van het door verweerder gevoerde beleid.

Beoordeling van het beroep

2.3. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid Vw 2000. De bijzondere voorwaarden, waaronder een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'voortgezet verblijf' wordt verleend, zijn nader uitgewerkt in B 2/16 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000).

2.4. Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, onder c Vb 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf, worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Met toepassing van het tweede lid van dit artikel kan de verblijfsvergunning worden verleend indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

2.5. Ingevolge artikel 3.52 Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf, worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel I Vw 2000 en van wie naar het oordeel van verweerder wegens bijzondere individuele omstandigheden niet kan worden gevergd dat hij Nederland verlaat.

2.6. Eiser beroept zich op de omstandigheid dat hij, nu hij drie jaren in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier, er van uit heeft mogen gaan dat de verleende vergunning niet berustte op een vergissing en dat hij de voortzetting van zijn verblijf heeft mogen verwachten. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat het begrijpelijk voor eiser had kunnen en moeten zijn dat hij niet meer voldeed aan de beperking op het moment dat er adequate opvang voor eiser in Angola beschikbaar was en dat er derhalve ten onrechte een verlenging van de vergunning is verleend.

Uit de voornoemde brief van de Minister van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de

verlenging van het project in Mulemba en uit hetgeen de ABRS heeft geoordeeld over de feitelijke beschikbaarheid van opvangplaatsen in Mulemba, heeft verweerder kunnen concluderen dat er sprake is van adequate opvang voor eiser in zijn thuisland. Dit betekent dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat eiser niet voldoet aan de in artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c opgenomen voorwaarde voor verlenging van de gevraagde vergunning.

2.7. Eisers beroep op artikel 3.52 Vb 2000 kan niet slagen. Hoewel het ook de rechtbank duidelijk is dat eiser boven gemiddeld zijn best heeft gedaan om te integreren en zijn schoolprestaties hier te lande, getuige de overgelegde berichten hierover, uitstekend te noemen zijn en er bovendien goede arbeidsmogelijkheden zijn, volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat dit geen bijzondere, maar algemene omstandigheden zijn. Algemene omstandigheden als deze hebben verweerder niet hoeven leiden tot het oordeel dat hij dient af te wijken van zijn beleid omdat terugkeer naar het thuisland niet van eiser kan worden gevergd.

2.8. In geschil is voorts of verweerder heeft mogen afzien van het horen van eiser ingevolge artikel 7:3, sub b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Verweerder stelt zich op het standpunt dat reeds aanstonds is gebleken van kennelijke ongegrondheid, ingevolge het beleid zoals dat is neergelegd in artikel 3.51 Vb 2000 en hoofdstuk C2/7.6 Vc. De rechtbank is van oordeel dat, nu er geen twijfel mogelijk is over de conclusie en er bovendien geen verschil van ineming bestaat over de juistheid van het in het primaire besluit aangenomen feitencomplex, verweerder in redelijkheid van zijn hoorplicht heeft kunnen afzien.

2.9. Gezien het voorgaande heeft verweerder zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt.

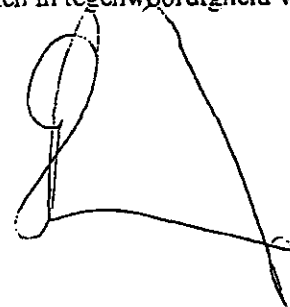
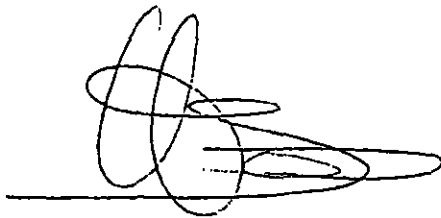
2.10. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.11. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

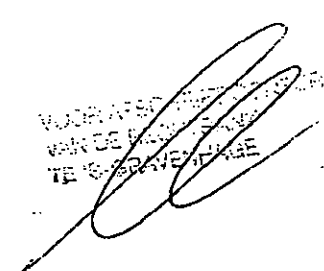
Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.H. Bolhuis als griffier op 23 juli 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 17 AUG 2007

VOORAFGEKEND
VAN DE RAAD VAN STATE
TE 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5454	
B	14 SEP 2007
ZAAKNR.	0611
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER -

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

ADVOCAAT & PROCUREUR
mr. K. J. Meijer

BEZOEKADRES
Van Harenstraat 3
9076 BS St. Annaparochie

Sint Annaparochie, 14 september 2007

CORRESPONDENTIEADRES
Postbus 10
9076 ZN St. Annaparochie
T (0518) 40 21 86
F (0518) 40 29 76

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geachte heer/mevrouw,

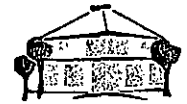
Namens _____ geboren op _____ en van Angolese nationaliteit, verblijvende te _____ aan het _____ te dezer zake woonplaats gekozen hebbende te Sint Annaparochie aan de Van Harenstraat 3 (9076 BS) ten kantore van advocaat mr. K.J. Meijer, die te dezer zake door _____ voornoemd tot bepaaldelijk gevolmachtigde is aangesteld en als zodanig optreedt om namens _____ voornoemd hoger beroep in te stellen, deel ik u hierbij mee dat ik heden, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door _____ voornoemd,

HOGER BEROEP instel tegen de uitspraak d.d. 23 juli 2007, aan zijn bepaaldelijk gevolmachtigde verzonden op 17 augustus 2007, van de vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen met registratienummer Awb 062/59373 waarbij het namens appelllant ingediende beroep d.d. 5 december 2005, gericht tegen de beschikking van verweerder d.d. 10 november 2006, -waarbij de aanvraag van appelllant d.d. 1 november 2004 tot wijziging van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" in "voortgezet verblijf" en tot verlenging van die verblijfsvergunning-, ongegrond is verklaard, ongegrond is verklaard (zie bijlage).

Grief I

In strijd met het recht en/of het motiverings- danwel zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o 2.4, ten onrechte overwogen dat: "Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, onder c Vb 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemde-

Stichting Beheer Dergengelden, Friesland Bank rek.nr. 29.88.05.456
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het betreffende geval
door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

ling. Met toepassing van het tweede lid van dit artikel kan de verblijfsvergunning worden verleend indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning."

Toelichting: Namens appellant zij opgemerkt dat voor zover verweerder heeft gesteld dat appellant na drie jaar niet meer automatisch voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning 'voortgezet verblijf' omdat er in Mulemba een opvangmogelijkheid zou zijn gecreëerd, appellant dienaangaande van mening was en is dat er voor hem geen adequate opvang voor hem was en is aangezien hem persoonlijk nimmer is aangeboden om daar naartoe terug te keren noch is gegarandeerd dat hij in Mulemba terecht kon. Bovendien is er door diverse nevenzittingen van de rechtbank 's-Gravenhage geoordeeld is dat de opvang in Mulemba niet als adequaat viel danwel valt aan te merken zodat er aldus van adequate opvang geen sprake is geweest. Het lijkt dan ook onjuist en in strijd met de rechten van het kind dat er geen adequate opvang is geregeld voordat het besluit is genomen danwel voordat er feitelijk zal worden overgegaan tot uitzetting naar het land van herkomst. Bovendien is de destijds aan appellant verleende verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" nimmer ingetrokken zodat appellant er aldus vanuit kon en mocht gaan dat in zijn (voortgezet) verblijf hier te lande door verweerder werd berust. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief II

In strijd met het recht en/of het motiverings- danwel zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o 2.5, ten onrechte overwogen dat: "Ingevolge artikel 3.52 van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, en van wie het naar het oordeel van verweerder wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevegd kan worden dat hij Nederland verlaat."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig dient te worden beschouwd als ware dit mede de toelichting op grief II. Voorts zij opgemerkt dat appellant van mening is dat het van belang is om zeer kritisch te kijken naar de vraag of verweerder in alle redelijkheid zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan van appellant gevegd kan worden dat hij Nederland verlaat. Appellant stelt dat er door danwel namens hem voldoende argumenten zijn aangevoerd op grond waarvan het hem zou moeten worden toegestaan om langer in Nederland te kunnen verblijven; appellant spreekt Nederlands, is inmiddels goed geïntegreerd en heeft een opleiding genoten; hiervan heeft appellant bewijsstukken overlegd waaruit blijkt dat hij een prima

aanwinst is voor de Nederlandse samenleving een uitmuntend voorbeeld voor vele andere, al dan niet allochtone, jongeren. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief III

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.6, ten onrechte overwogen dat: "Eiser beroept zich op de omstandigheid dat hij, nu hij drie jaren in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier, er van uit heeft mogen gaan dat de verleende vergunning niet berustte op een vergissing en dat hij de voortzetting van zijn verblijf heeft mogen afwachten. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat het begrijpelijk voor eiser had kunnen en moeten zijn dat hij niet meer voldeed aan de beperking op het moment dat er adequate opvang voor eiser in Angola beschikbaar was en dat er derhalve ten onrechte een verlenging van de vergunning is verleend.

Uit de voornoemde brief van de Minister van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de verlenging van het project in Mulemba en hetgeen de ABRS heeft geoordeeld over de feitelijke beschikbaarheid van opvangplaatsen in Mulemba, heeft verweerder kunnen concluderen dat er sprake is van adequate opvang voor eiser in zijn thuisland. Dit betekent dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat eiser niet voldoet aan de in artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c opgenomen voorwaarde voor verlenging van de gevraagde vergunning."

Toelichting: Appellant is en blijft van mening dat er in casu weldegelijk sprake is de omstandigheid dat hij voor een periode van drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling', op grond waarvan aan hem een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf' had moeten en kunnen worden verleend. De omstandigheid dat er bij de verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning tot 14 februari 2005 sprake is geweest van een kennelijke ambtelijke misslag komt voor rekening en risico van verweerder aangezien het immers verweerder zelf is (geweest) die de beslissing om de geldigheidsduur te verlengen heeft genomen. Het was aldus ook aan verweerder om deze kennelijke ambtelijke misslag te herstellen en niet aan appellant. De stelling van verweerder dat appellant geen gerechtvaardigd vertrouwen aan de verlenging kon ontlelen omdat appellant in de regelgeving terug had kunnen vinden dat de verlenging destijds niet terecht was kan dan ook, nog daargelaten de vraag of appellant dit inderdaad terug had kunnen vinden, geen stand houden temeer daar verweerder nimmer heeft ingegrepen door bijvoorbeeld onmiddellijk nadat bekend was geworden dat de geldigheidsduur ten onrechte verlengd was, dit besluit te herroepen. Sterker nog, in plaats daarvan heeft verweerder in het geheel geen actie ondernomen en daarmee juist bij appellant het vertrouwen gewekt dat aan hem te zijner tijd, nadat appellant drie jaar lang in het bezit was geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling', een verblijfsvergunning regulier onder de beper-

king 'voortgezet verblijf' zou worden verleend. Daarnaast zij opgemerkt dat nimmer gebleken is dat er voor appellant persoonlijk opvang was in het opvanghuis te Mulemba dat door Nederland is gefinancierd danwel dat er dienaangaande op enig moment is gebleken van een poging van verweerder om een dergelijke opvang te gerealiseerd te krijgen. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief IV

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.7, ten onrechte overwogen dat: "Eisers beroep op artikel 3.52 Vb 2000 kan niet slagen. Hoewel het ook de rechtbank duidelijk is dat eiser boven gemiddeld zijn best heeft gedaan om te integreren en zijn schoolprestaties hier te lande, getuige de overlegde berichten hierover, uitstekend te noemen zijn en er bovendien goede arbeidsmogelijkheden zijn, volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat dit geen bijzondere, maar algemene omstandigheden zijn. Algemene omstandigheden als deze hebben verweerder niet hoeven leiden tot het oordeel dat hij dient af te wijken van zijn beleid omdat terugkeer naar het thuisland niet van eiser kan worden gevergd."

Toelichting: Namens appellant zij opgemerkt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat er sprake is van algemene omstandigheden en niet van bijzondere. Appellant stelt dat er juist wel sprake is van bijzondere en individuele omstandigheden, met de nadruk op individuele. Immers, lang niet iedere leerling, al dan niet van allochtone afkomst danwel (ex-)ama zijnde, doet het zo goed als appellant en kan onmiddellijk aan de slag indien hij een verblijfsvergunning zou hebben c.q. krijgen. Bovendien zijn de belangen van appellant in het kader van het verdrag ter bescherming van de rechten van het kind onvoldoende meegewogen en tevens had verweerder van de mogelijkheid gebruik moeten maken van zijn discretionaire afwijkingsbevoegdheid. Verweerder had naar mening van appellant gebruik moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid aangezien de uitkomst van de beleidsregels thans zodanig is dat de alleenstaande minderjarige asielzoeker afkomstig uit Angola en die lange tijd in Nederland hebben verbleven in de belangrijkste jaren van hun leven, als puber, die inmiddels goed geïntegreerd zijn en hun steentje bijdragen aan het welzijn van de Nederlandse samenleving, zoals appellant reeds heeft gedaan en ook meteen weer zou kunnen doen, zouden moeten verdwijnen. Appellant stelt dan ook dat het van een ongekennde hardheid getuigt om appellant, die een reële kans heeft om zijn toekomst in Nederland verder op te bouwen, uit Nederland te (doen) verwijderen. Appellant stelt dan ook terecht dat er voor hem weldegelijk sprake is van een onevenredig nadeel doordat verweerder heeft besloten niet af te wijken van de geldende beleidsregels doch hem daarentegen een verblijfsvergunning te onthouden. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een

verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking “voortgezet verblijf” behoort te worden verleend.

Grief V

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.8, ten onrechte overwogen dat: “In geschil is voorts of verweerder heeft mogen afzien van het horen van eiser ingevolge artikel 7:3, sub b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Verweerder stelt zich op het standpunt dat reeds aanstonds is gebleken van kennelijke ongegrondheid, ingevolge het beleid zoals dat is neergelegd in artikel 3.51 Vb 2000 en hoofdstuk C2/7.6 Vc. De rechtbank is van oordeel dat, nu er geen twijfel mogelijk is over de conclusie en er bovendien geen verschil van mening bestaat over de juistheid van het in het primaire besluit aangenomen feitencomplex, verweerder in redelijkheid van zijn hoorplicht heeft kunnen afzien.”

Toelichting: Appellant merkt op dat hij terzake de bezwaarschriftprocedure weldegelijk gehoord had moeten worden. Appellant stelt dat hij van mening is dat de hoorplicht is geschon- den omdat a) het bezwaarschrift niet-kennelijk ongegrond was, b) niet van elk belang onthloot was, c) niet niet-ontvankelijk was en d) het bezwaarschrift niet is ingewilligd. Ook heeft ap- pellant nimmer aangegeven van het recht om gehoord te worden af te zien. In casu wordt er in de gronden door appellant betwist dat hij geen recht zou hebben op een verblijfsvergunning regulier verband houdende met het verblijfsdoel “voortgezet verblijf”. Immers, appellant heeft genoegzaam betwist dat er a) voor hem adequate opvang voor hem in Molenbaas was danwel b) dat een dergelijke opvang gegarandeerd was ten tijde van het nemen van het bestreden besluit. Ook heeft appellant terecht een beroep gedaan op het IVRK en artikel 4:84 Awb. Appellant heeft aangegeven, en hiervan ook bewijzen overlegd, dat hij goed geïntegreerd is de Neder- landse samenleving, dat hij meteen werk zou kunnen krijgen indien hij zou mogen blijven, dat hij de belangrijkste levensjaren met betrekking tot zijn persoonlijke ontwikkeling in Neder- land heeft doorgebracht en dat het thans, niet alleen voor appellant zelf, maar zeer zeker ook voor velen uit zijn naaste omgeving, onbegrijpelijk is dat hem een verblijfsvergunning wordt onthouden. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte ge- volgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking “voortgezet verblijf” behoort te worden verleend.

Grief VI

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de recht- bank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.9 en 2.10, ten onrechte overwogen dat: “2.9 Gezien het voorgaande heeft verweerder zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt.

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

2.10 Het beroep is derhalve ongegrond.”

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I t/m V, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig dient te worden beschouwd als ware dit mede de toelichting op grief VI. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking “voortgezet verblijf” behoort te worden verleend.

REDENEN waarom appellant zich tot u wendt met het verzoek om:

1. het hoger beroepsschrift d.d. 14 september 2007 gegrond te verklaren en rechtdoende;
2. de uitspraak d.d. 23 juli 2007 van de rechtbank Groningen te vernietigen;
3. het beroepsschrift d.d. 23 augustus 2002 gegrond te verklaren;
4. de bestreden beschikking d.d. 30 juli 2002 te vernietigen;
5. te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking “voortgezet verblijf” zal behoren te worden verleend danwel;
6. te bepalen dat verweerder met inachtneming van uw besluit opnieuw zal dienen te beslissen op de aanvraag van appellant d.d. 1 november 2004;
7. de Staat te veroordelen in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten van appellanten voor rechtsbijstand.

Hoogachtend,

mr. K.J. Meijer

Bijlage: uitspraak Rechtbank Groningen d.d. 23 juli 2007 (Awb 06/59373)